k životu. Vybízela sice obžalovanou, aby si hledala nějaké místo, protože se bála výčitek se strany svého muže, až se vrátí z vojny, ale nevyháněla ji. Obžalovaná zůstala u ní po činu ještě čtrnáct dní, až si našla službu. Tato výpověď svědčí tomu, že obžalovaná pro přítomnou dobu byla s mladším dítětem zaopatřena. Ostatně doznala obžalovaná, že věděla v té době o místě, kde by dostala 160 K, ale prý tam žádná služka nevydržela. Zbývalo jí tudíž ještě jiné východisko, třebas ne výhodné, než usmrcení dítěte.

Vzhledem k tomu nebyl porotní soud vůbec oprávněn dáti porotcům dodatkovou otázku na stav neodolatelného donucení podle § 2, písm. g) tr. z. a učiniv tak přes to, porušil předpis § 319 tr. ř. a zatížil tak rozsudek zmatkem podle § 344, čís. 6 tr. ř.

Poněvadž porotci odpověděli kladně na hlavní otázku znějící na zločin vraždy prosté podle §§ 134, 135, čís. 4 tr. z., musilo by — nebýti zmíněné dodatkové otázky — dojíti na základě tohoto výroku porotců k odsouzení obžalované pro uvedený zločin. Poněvadž však porotní soud v důsledku kladné odpovědi na dodatkovou otázku na stav neodolatelného donucení podle § 2, písm. g) tr. z. vynesl rozsudek zprošťující, je nepochybně patrno, že zmateční stížností právem vytýkaná formální vada působila na rozhodnutí způsobem obžalobu zkracujícím. Veřejný žalobce se také — jak jest patrno ze zápisu o hlavním přelíčení — této vadě vzepřel a ihned po vyhlášení rozhodnutí porotního soudu, že otázka dodatková bude položena, si vyhradil z tohoto důvodu podání zmateční stížnosti, takže jsou splněny předpoklady, stanovené v posledním odstavci § 344 tr. ř. pro uplatnění důvodu zmatečnosti podle § 344, čís. 6 tr. ř.

Odůvodněné zmateční stížnosti bylo proto vyhověno, výrok porotců na hlavní otázku a všechny další otázky a na něm založený zprošťující výrok porotního soudu zrušen a věc odkázána do příštího zasedání porotního soudu u téhož sborového soudu, aby ji znovu projednal a rozhodl.

Čís. 6359.

Příslušníci pracovních útvarů (vládní nařízení čís. 223/1938 Sb. z. a n.) podléhají, jsou-li splněny i ostatní podmínky příslušnosti vojenského trestního soudu, zejména podmínky ustanovení § 12, odst. 1, a § 16, odst. 1 voj. tr. ř., vojenské soudní pravomoci, pokud jde o soudně trestné činy, které spáchali v době od presentace do pracovního útvaru až do ukončení poměru založivšího vojenskou soudní pravomoc.

(Rozh. ze dne 13. září 1939, Zm II 174/39.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže dílem dokonané, dílem nedokonané podle §§ 171, 174 IIc), 176 IIa) tr. z., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a vrátil věc nalézacímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti podle § 281, čís. 4 tr. ř., věcným poukazem též podle § 281, čís. 9 b) tr. ř. a pod nesprávným označením odvolání z výroku o přípustnosti dodání do donucovací pracovny též důvod zmatečnosti podle § 281, čís. 11 tr. ř. a je odůvodněna již pokud uplatňuje důvod zmatečnosti podle § 281, čís. 9 b) tr. ř.

Stěžovatel namítá, že krajský soud nebyl příslušný souditi pro krádeže spáchané v době od 21. ledna 1939 do 13. února 1939, ježto je od 21. ledna 1939 v pracovním táboře v B., a dále pak tvrdí, že je v uvedeném táboře ještě dodnes, takže pro činy spáchané v té době je příslušný soud vojenský.

Podle § 7, odst. 3 vlád. nař. čís. 223/1938 Sb. z. a n. jsou příslušníci pracovních útvarů podrobeni vojenské kázeňské pravomoci a dopustí-li se soudně trestných činů, vojenské soudní pravomoci; nejsou však podrobeni II. dílu vojenského trestního zákona (vojenské zločiny a přečiny).

Obžalovaný byl odsouzen nalézacím soudem pro zločin krádeže dílem dokonané, dílem nedokonané, tedy pro čin, který by o sobě patřil sice před občanský soud trestní, ale jehož stíhání před občanským trestním soudem bylo by pro zvláštní osobní poměry obžalovaného vyloučeno předpisem § 7, odst. 3 vlád. nař. čís. 223/1938 Sb. z. a n., jestliže obžalovaný byl v době činu zařazen do pracovního útvaru (§ 6 nař.), a jsou-li dány i ostatní podmínky příslušnosti vojenského soudu trestního, jmenovitě podmínky ustanovení § 12, odst. 1, § 16, odst. 1 voj. tr. ř.

Tím, že se nalézací soud nezabýval touto otázkou a nezjišťoval, zda jsou tu podmínky příslušnosti vojenského soudu trestního, zavinil zmatek uvedený v § 281, č. 9 b) tr. ř., neboť jsou tu okolnosti, pro které čin obžalovaného nemůže býti stíhán, t. j. nemůže býti stíhán před občanskými soudy trestními, tedy před soudy, pro které platí trestní řád čís. 119/1873 ř. z.

Nejvyšší soud však nemohl sám rozhodnouti ve věci samé, ježto nalézací soud nezjistil v rozsudku a v důchodech rozhodovacích ony skutečnosti, které při správném použití zákona měly by býti základem nálezu (§ 288, odst. 2, č. 3 tr. ř.). Nalézací soud uvedl sice v rozsudku, že obžalovaný byl v době vynesení rozsudku dělníkem v pracovním táboře čís. 303 v B., a výsledky průvodního řízení bylo rovněž napovědělo, že obžalovaný aspoň některé ze skutků, jejichž přesnější doba nebyla též zjištěna, spáchal v době, kdy byl v pracovním útvaru; tak obžalovaný sám uvedl na policejním ředitelství i u vyšetřujícího soudce, že je v pracovním táboře, v obžalobě rovněž bylo uvedeno, že obžalovaný je v pracovním táboře a svědkyně H., že obžalovaný byl při činu v rozsudku pod čís. 2 uvedeném oblečen ve vojenském pracovním obleku. Nalézací soud však nezjišťoval blíže, kdy byl obžalovaný do pracovního útvaru presentován (§ 6 vlád. nař. č. 223/1938 Sb. z. a n., § 12, odst. 1 voj. tr. ř.), neboť jen pro činy po této době spáchané až do ukončení poměru, který zakládá vojenskou soudní pravomoc, může býti obžalovaný stíhán soudy vojenskými (§ 12, odst. 1, § 16, odst. 1, § 17, odst. 1 voj. tr. ř.).

Byl proto rozsudek nalézacího soudu zrušen již z důvodu zmatečnosti podle § 281, čís. 9 b) tr. ř., aniž bylo se třeba zabývati dalšími námitkami zmateční stížnosti uplatňovanými na základě důvodů zmatečnosti podle § 281, č. 4, 11 tr. ř.; poněvadž se nelze obejíti bez nového hlavního přelíčení, byla věc vrácena nalézacímu soudu k novému projednání a rozhodnutí. Stalo se tak za předpokladů § 5, odst. 1 zák. čís. 3/1878 ř. z. již v poradě neveřejné.

Čís. 6360.

K rozlišení jednotlivých činností zakládajících dolosní skutkové podstaty § 1 a § 13, písm. a) zákona čís. 124/1924 Sb. z. a n. a subsidiární kulposní skutkovou podstatu § 4 téhož zákona.

(Rozh. ze dne 15. září 1939, Zm I 258/39.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti soukromého žalobce M. do rozsudku krajského soudu, jímž byli obžalovaní A. a B. podle § 259, čís. 2 tr. ř. zproštěni obžaloby pro přečiny podle §§ 1, 2, 3, 4 zákona čís. 108/1933 Sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a uložil nalézacímu soudu, aby ve věci znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Obžaloba viní oba obžalované, že objednali stíhanou brožuru, že dali informace v ní použité, že jako vydavatelé a nakladatelé spolupůsobili při jejím tisku a rozšiřování. Je tudíž obžalobou postižena činnost, jakou má na mysli ustanovení §§ 1, 4, 13, písm. a) zákona čís. 124/1924 Sb. z. a n. (§ 41, čís. 1 zákona čís. 108/1933 Sb. z. a n.).

Nalézací soud zjistil, že brožuru upravil pro tisk N. Tím zřejmě má nalézací soud za to, že N. sepsal brožuru a že je z tohoto důvodu jejím autorem (původcem podle § 1, odst. 3, bod 1 zákona čís. 124/1924 Sb. z. a n.). O tom svědčí též závěr nalézacího soudu, jejž učinil na základě uvedeného zjištění, totiž že je nutno hledati autory brožury jinde, než v osobách obžalovaných. Uvedené zjištění nebylo zmateční stížností napadeno, pročež musí zrušovací soud z něho vycházeti.

Zbývá tudíž uvažovati, zda činnost obžalovaných, vymezená obžalobou, záležela ve smyslu §§ 1, 4, 13, písm. a) uvedeného zákona v tom,

1. že obžalovaní jako původci vyvinuli některou jinou činnost, než že sepsali zprávu (§ 1, odst. 3, bod 1 uvedeného zákona), totiž, že provedli některou z činností uvedených v § 1, odst. 3, bod 2, 3, 4, § 13, písm. a) uvedeného zákona, a to že objednali brožuru v tom obsahu, jak byla uveřejněna, že nejsouce nakladateli (vydavateli) nařídili uveřejnění závadných zpráv v brožuře, nebo že dali informace v brožuře použité, nebo